

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Estiguen sempre contents

Els textos litúrgics de l'Advent ens conviden a preparar-nos amb alegria per al misteri de Nadal, especialment en aquest diumenge tercer, denominat «Gaudete», paraula llatina que significa estiguen contents, estiguen alegres. Enguany, a causa de la pandèmia i de la crisi econòmica, l'ambient exterior de preparació de les festes nadalenes està una mica rebaixat, però més enllà de l'ornamentació dels llocs públics, com a cristians ens sentim cridats a viure més que mai aquest temps evitant les distraccions exteriors per a poder fixar la mirada en el Senyor, que ve, i per a poder refer la nostra escala de valors, que amb tanta facilitat es veu trasbalsada.

Sant Pau ens exhorta a estar sempre alegres, a ser constants en la pregària i a donar gràcies (cf. *1Te* 5,16). El motiu per a estar alegres és que Déu és a prop i ve a salvar-nos. D'altra banda l'anhel d'alegria és present en el més profund del cor humà, que aspira a una alegria gran i perdurable, que ajudi a donar sentit i plenitud a l'existència. L'ésser humà sent el desig de goig i de felicitat, i experimenta l'alegria quan es troba en harmonia amb la natura, amb la creació; i encara més a través de l'encontre i la comunió amb les altres persones; i en una mesura incomparablement més gran quan viu l'encontre amb Déu.

En el curs de la vida trobem ocasions d'alegria: la sentim en contemplar la bellesa de la creació, amb totes les meravelles que té dintre seu; amb la lectura d'una obra literària, l'audició d'una peça musical, l'admiració d'una obra d'art o veient una bona pel·lícula. També s'experimenta després del treball ben fet i del deure acomplert, així com quan s'aconsegueixen fites professionals que s'han anhelat

durant molt temps o al preparar projectes per al futur; també ens produeix alegria el fet de comprovar el nostre creixement com a persones, i el fet d'anar adquirint coneixements i habilitats amb el temps.

Si aprofundim una mica més, veiem que encara ens produeix una alegria més gran viure l'amor en família i l'amistat compartida; fer un acte de servei solidari, sacrificar-nos pels altres; de la mateixa manera, la sensació que la vida és útil i fructífera, que val la pena de viure-la, així com reflexionar sobre l'eternitat que ens espera; finalment, experimentem l'alegria que brolla de la comunió amb Déu i amb els altres; l'alegria de saber que la vida procedeix de Déu, que no és el resultat d'una evolució cega i sense sentit, sinó el fruit d'un disseny d'amor.

Però al mateix temps constatem que l'alegria en aquest món és fràgil i incompleta, que va acompanyada de les difi-

cultats inherents al camí, i també per inquietuds i preocupacions pel que fa al futur. A més, també hi cap la possibilitat d'equivocar-se d'orientació en la recerca de l'alegria. És cert, el camí de la veritable alegria té la seva meta final en l'encontre amb Déu, està vinculat amb quelcom que va més enllà dels canvis i les incidències del nostre dia a dia. L'encontre amb Crist produeix una alegria en el cor que res ni ningú ens pot arrabassar, per més proves i sofriments que s'hagin de suportar.

Continuem, doncs, avançant en aquest temps d'Advent amb la certesa de la vinguda del Senyor, de la seva presència en la nostra vida, que ens ajuda a fruit de tantes coses boniques i agradables, que ens dona la força per a suportar les coses que ara ens fan patir, que ens ajuda a superar les proves, que també es presenten al llarg del camí. La presència del Senyor sempre omple el nostre cor d'amor, d'alegria i de consol.

ENTREVISTA

Acompanyar en el dol

MIQUEL MORA PREVI

Acompanya Fundació Ca n'Eva i l'Arquebisbat de Barcelona han engegat el Servei Integral d'Acompanyament al Dol i la Malaltia (SADIM), que reforça l'acompanyament al dol, que ofereix el Secretariat diocesà de Pastoral de la Salut. El nou servei proposa programes d'acompanyament de dol personalitzat, grupal, de parella i família, visites a malalts als hospitals o domicilis..., tasques que realitzen voluntaris i professionals. Miquel Mora és codirector de SADIM i president de Ca n'Eva.

Què necessita una persona que està vivint un procés de dol?

Necessita que respectin els seus temps. Si cal restar en silenci al seu costat, hi restem. Necessita saber que no està sola. Sentir-se acompanyada en tot moment, fins i tot quan físicament no som al seu costat. En cap cas necessita consells. Una persona que acompanya una altra en el seu dolor, i més si diu inspirar-se en l'Evangeli, ha de tenir molt present el que diu Déu Pare al seu poble: «Jo soc, el que soc..., el que sempre hi és...». Des de qualsevol òptica s'ha d'oferir presència impregnada d'esperança.

Cal un suport especial quan no s'ha pogut acomiadar-se, o no poder-ho fer tal com se sent que s'ha de fer, sempre suposa un plus de dolor i complica el procés de dol. L'exemple més greu el tenim quan el cos del difunt no s'ha pogut ni trobar —accidents de muntanya, d'aviació, naufragis...

Cal un suport especial quan no s'ha pogut acomiadar-se, o no poder-ho fer tal com se sent que s'ha de fer, sempre suposa un plus de dolor i complica el procés de dol. L'exemple més greu el tenim quan el cos del difunt no s'ha pogut ni trobar —accidents de muntanya, d'aviació, naufragis...

Davant d'un procés de dol, la fe ens ajuda?

Aquí hauríem de veure què s'entén per tenir fe, perquè moltes persones que semblaven tenir una fe molt forta, davant d'una pèrdua es reboten durament contra Déu... Però, realment, la fe és un pilar importantíssim. La fe que està arrelada de veritat, no només de paraula, en l'esperança del Crist ressuscitat, és d'una ajuda decisiva, però això no vol dir que no calguin d'altres ajudes —metges, psicòlegs, acompanyants espirituals, bones amistats, harmonia familiar...

Oscar Bardají i Martí

DIÒCESI DE TERRASSA

Casa Guadalupe

Casa Guadalupe abrió sus puertas el 7 de octubre de 2012, día de la Virgen del Rosario, en Sabadell. Su misión es la de acoger, acompañar y servir en amor, a cualquier mujer, sea cual sea su nacionalidad, estado civil, religión o situación personal o familiar, que esté embarazada y esté pensando en abortar o viva su embarazo con graves dificultades que pongan en peligro la vida del hijo que está esperando.

Desde el principio pensamos que sólo quien no ha conocido el amor puede pensar en abortar. Nosotros sabemos que Dios es Amor, por eso el objetivo final de la casa es que cada una de estas madres pueda llegar a tener una experiencia real del Amor de Dios, el único que puede sanar sus heridas y transformar sus vidas, de tal modo que el hijo que ven como una carga puedan llegar a verlo como un don.

Toda la casa está puesta en manos de María, ya que nadie como

Ella puede entender qué significa un embarazo inesperado en un entorno hostil. También Ella, inmediatamente después de su Sí, corrió presurosa a socorrer a otra madre embarazada en apuros.

El 12 de diciembre de 1531, la Virgen de Guadalupe se apareció a san Juan Diego, un indígena humilde, y le dio este mensaje: «Nada te asuste, hijo mío, el más pequeño. No estoy yo aquí, que soy tu Madre?». Este es el mensaje que queremos llevar a todas las madres de Casa Guadalupe.

Después de 8 años, en este tiempo de Adviento, Casa Guadalupe abre una nueva casa en Terrassa, en la calle Nou de Sant Pere 42. Damos gracias a Dios por esta Providencia tan grande y animamos a colaborar en el sostenimiento de la casa, a todo aquel que se sienta llamado a defender la vida humana desde su concepción hasta su muerte natural.

www.casaguadalupe.es

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Sabes por qué vuelan los ángeles?

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Se dice que Benedicto XVI, al citar a Chesterton, decía: «¿Sabes por qué vuelan los ángeles? Porque se toman a la ligera», y agregó: «Porque no se toman demasiado en serio a sí mismos. Tal vez nosotros también podríamos volar un poco más si no nos diéramos tanta importancia». El papa Francisco dice que, para entender si una persona ha llegado a una gran madurez espiritual, nos preguntemos: ¿Tiene sentido del humor? (Discurso 16-03-18). «El santo es capaz de vivir con alegría y sentido del humor. Sin perder el realismo, ilumina a los demás con un espíritu positivo y esperanzado.»

Francisco, al inicio de su pontificado, nos invitaba a una evangelización marcada por la alegría. Alegría vivida en lo cotidiano, como

respuesta a la tierna invitación de Dios: «Hijo, en la medida de tus posibilidades, trátate bien. No te privas de pasar un buen día» (Eclo 14, 11.14). Alegría que brota de la melodía del Evangelio y conduce a la compasión y la ternura, a luchar por la dignidad de toda persona.

«Hay momentos duros, tiempos de cruz, pero nada puede destruir la alegría sobrenatural». Es la luz del saberse infinitamente amado: «Alégrate, ¡Jerusalén! Mira que viene tu rey» (Za 9,9). «Él se alegra y goza contigo, te renueva con su amor; exulta y se alegra contigo» (Sof 3,17).

Nos unimos a María, que supo descubrir la novedad que Jesús traía: «Se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador» (Lc 1,47) (cfr. EG 1,4; GE 122 y siguientes; CV 167; FT 277).

Lecturas de la missa diària i santoral

14. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Nm 24,2-7.15-17a / Sl 24 / Mt 21, 23-27]. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església. Sants Just i Abundi, mrs. a Baeza; sant Diòscor, noi mr.; sant Nicasi, bisbe i mr.

15. ■ Dimarts [So 3,1-2.9-13 / Sl 33 / Mt 21,28-32].

Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Ossa; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. ■ Dimecres (□ Barcelona)

[Is 45,6b-8.18.21b-26 / Sl 84 / Lc 7, 18b-23]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prevere d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. X); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. ■ Dijous [Gn 49,1-2.8-10 / Sl 71 / Mt 1,1-17].

Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, resuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. ■ Divendres [Jr 23,5-8 / Sl 71 / Mt 1,18-24].

Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Dissabte [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25].

Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ † Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.)

[2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca. Sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

DIUMENGE III D'ADVENT

COMENTARI

Lectura del profeta Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo al Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

Salm responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. La meua ànima celebra el meu Déu.

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions / em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia; examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, guardeu-vos de tota ombra de mal.

Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan retorni nostre Senyor Jesucrist. Déu que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «¿Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no soc el Messies». Li preguntaren: «¿Qui ets, doncs? ¿Elies?» Els diu: «No el soc». «¿Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No». Li digueren: «Doncs, ¿qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: ¿què dius de tu mateix?» Digué: «Soc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu Isaïes».

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «¿Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no soc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat».

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

Lectura del libro de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor, Dios, está sobre mí, porque el Señor me ha unguido. Me ha enviado para dar la buena noticia a los pobres, para curar los corazones desgarrados, proclamar la amnistía a los cautivos, y a los prisioneros la libertad; para proclamar un año de gracia del Señor. Desborde de gozo en el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha puesto un traje de salvación, y me ha envuelto con un manto de justicia, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

Salmo responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. Me alegro con mi Dios.

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humildad de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes en mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,16-24)

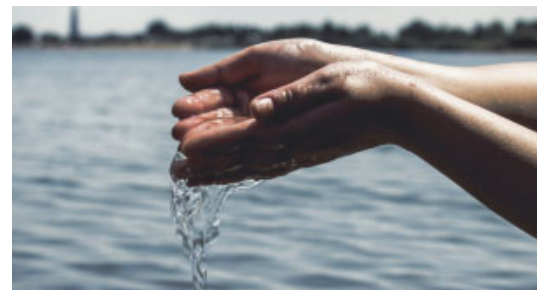
Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis las profecías. Examinadlo todo; quedaos con lo bueno. Guardaos de toda clase de mal. Que el mismo Dios de la paz os santifique totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, se mantenga sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os llama es fiel, y él lo realizará.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que todos creyeran por medio de él. No era él la luz, sino el que daba testimonio de la luz. Y este es el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó y no negó; confesó: «Yo no soy el Mesías». Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy». «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No». Y le dijeron: «¿Quién eres, para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado? ¿Qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías». Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia».

Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde Juan estaba bautizando.

«Tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ha de venir»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Novament, ens trobem amb la predicació de Joan Baptista, però ara de la mà de l'Evangeli de Joan. Aquí, en comptes de fer una crida a la conversió, com escoltàvem diumenge passat, Joan ens aclareix qui és ell i qui serà aquell que vindrà darrere seu.

Joan va ser enviat per Déu com a profeta i testimoni de la missió de Jesús. Joan és testimoni de la llum, que és Jesús, que en la seva vida pública proclamarà: Jo soc la llum del món (Jn 8), perquè la seva paraula il·lumina el camí i la vida dels seus deixebles. Ell ve a il·luminar les tenebres del nostre món, les tenebres del pecat i de la injustícia, les tenebres de l'egoisme i de la violència, les tenebres de l'opressió i del consum exacerbant dels recursos del nostre món.

El Baptista reconeix obertament que ell no és el Messies, ni Elies, ni el profeta de la fi dels temps que esperaven els samaritans. Joan es presenta com «la veu que crida en el desert: aplaneu el camí del Senyor». Joan Baptista és la veu, però Jesús serà la Paraula mateixa de Déu feta home com nosaltres. Joan és una veu que ressona enmig de la foscor del nostre món, invitant a la conversió de cor per preparar el camí al Senyor que ve.

Joan bateja amb aigua com a símbol de neteja i de purificació exterior, però Jesús batejarà amb l'Esperit Sant, és a dir, ens transformarà per dins perquè puguem viure i actuar com ell va viure i va actuar: acomplint en tot la voluntat de Déu. Ens ho recordava el profeta Isaïes a la primera lectura: «L'Esperit de Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als qui pateixen, i a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Is 61).

Jesús és la llum i la paraula de Déu que il·lumina la vida dels qui creuen en ell i que ens ensenya a estimar Déu i els germans, tal com ell mateix ens ha estimat a nosaltres. Jesús és el Messies esperat i Joan Baptista en va ser el precursor que va preparar el seu camí, però també el testimoni que el va assenyalar ja present entre els seus. El seu baptisme amb aigua anticipava el baptisme amb l'Esperit que va inaugurar Jesús. Nosaltres recordem la seva vinguda fa més de dos mil anys, però esperem el seu retorn gloriós amb la nostra pregària confiada i freqüent, amb el testimoni d'una vida honesta, i amb l'alegria al cor per l'esperança que tenim.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 13, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Dijous 17, a les 17.30 h. Missa de Nadal de l'Escola Mare de Déu de la Salut a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Divendres 18, a les 11 h. Consell Presbiteral.

Diumenge 20, a les 17 h. Participa en l'ordenació episcopal de Mons. Xavier Vilanova a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

Notícies

Reunions telemàtiques d'Economia. El dijous 26 de novembre es reuní el Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics i l'endemà, divendres 27, el Col·legi de Consultors. Ambdós organismes assessoren el Bisbe diocesà en temes d'economia i de patrimoni de la

diòcesi i de les parròquies. En aquesta ocasió les reunions es feren de manera telemàtica.

Inici de ministeri a Montcada. El diumenge 29 de novembre, Mons. Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Joan Baptista de Montcada i Reixac en l'inici de ministeri de Rector de Mn. Joan Ferrero Mora.

Confirmacions a la Catedral. El diumenge 29 de novembre, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa a les 18 h a la Catedral i va confirmar 20 persones, joves de les parròquies del Sant Esperit i Sant Valentí de Terrassa i

Sant Joan Baptista de Matadepera, i quatre adults que han seguit el camí del catecumenat d'adults.

En la pau de Crist

Mn. Walter Cifuentes Sotelo. Ha mort a Terrassa el 30 de novembre als 41 anys d'edat i 5 d'ordenació presbiteral. Va ser vicari de les parròquies de la Mare de Déu de Fàtima de Granollers i de Sant Fèlix de Canovelles, i administrador parroquial de la parròquia de Sant Cristòfor de Lliçà de Vall.

de Déu de Fàtima de Granollers i de Sant Fèlix de Canovelles, i administrador parroquial de la parròquia de Sant Cristòfor de Lliçà de Vall.

Agenda

Inauguració de Casa Guadalupe a Terrassa. Aquest dissabte 12 de desembre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presideix la Missa a la Catedral, a les 12 h, amb motiu de la inauguració de Casa Guadalupe a la ciutat de Terrassa.

Admissió a ordes. Dimarts 15 de desembre, a les 20 h, a l'Església de l'Assumpció de Valldoreix, els seminaristes Joan Roca Alguersuari i Javier Bausili Morena seran admesos a ordes. Presideix Mons. Salvador Cristau.

Ordenació episcopal. El proper diumenge 20 de desembre, a les 17 h, Mons. Xavier Vilanova Pellisa, nomenat Bisbe auxiliar de Barcelona, rebrà l'ordenació episcopal a la Basílica de la Sagrada Família.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Estad siempre alegres

Los textos litúrgicos del Adviento nos invitan a prepararnos con alegría al misterio de la Navidad, especialmente en este tercer domingo, denominado «Gaudete», palabra latina que significa regocijarnos, estar alegres. Este año, a causa de la pandemia y de la crisis económica, el ambiente exterior de preparación de las fiestas navideñas está un tanto rebajado, pero más allá de la ornamentación de los lugares públicos, como cristianos nos sentimos llamados a vivir este tiempo, más que nunca, evitando las distracciones exteriores para poder fijar la mirada en el Señor, que viene, y para poder recomponer nuestra escala de valores, que con tanta facilidad se ve trastocada.

San Pablo exhorta a estar siempre alegres, a ser constantes en la oración y a dar gracias (cf. 1Tes 5,16). El motivo para estar alegres consiste en que Dios está cerca y viene a salvarnos. Por otra parte, el anhelo de alegría está presente en lo más profundo del corazón hu-

mano, que aspira a una alegría grande y duradera, que ayude a dar sentido y plenitud a la existencia. El ser humano siente el deseo de gozo y de felicidad, y experimenta la alegría cuando se encuentra en armonía con la naturaleza, con la creación; y más todavía a través del encuentro y la comunión con las demás personas; y en una medida incomparablemente mayor, la experimenta cuando vive el encuentro con Dios.

En el transcurrir de la vida no faltan ocasiones de alegría: la sentimos al contemplar la belleza de la creación, con todas las maravillas que encierra; con la lectura de una obra literaria, la audición de una pieza musical, la admiración de una obra del arte o viendo una buena película. También se experimenta después del trabajo bien hecho y del deber cumplido, así como cuando se alcanzan logros profesionales largamente acariciados o al preparar proyec-

tos para el futuro; nos produce alegría igualmente comprobar nuestro crecimiento como personas, y el hecho de ir adquiriendo conocimientos y habilidades con el tiempo.

Si profundizamos un poco más, vemos que mayor alegría todavía nos produce vivir el amor en familia y la amistad compartida; realizar un acto de servicio solidario, sacrificarnos por los demás; del mismo modo, la sensación de que la vida es útil y fructífera, de que vale la pena vivirla, así como reflexionar sobre la eternidad que nos espera; por último, experimentamos la alegría que brota de la comunión con Dios y con los demás; la alegría de saber que la vida procede de Dios, que no es el resultado de una evolución ciega, carente de sentido, sino el fruto de un designio de amor.

Pero a la vez constatamos que la alegría en este mundo es frágil e incompleta, que va acompañada por las dificultades inherentes al ca-

mino, y también por inquietudes y preocupaciones respecto al futuro. Además, cabe la posibilidad de equivocarse de rumbo en la búsqueda de la alegría. Ciertamente, el camino de la verdadera alegría tiene su meta final en el encuentro con Dios, está vinculado a algo que va más allá de los avatares o las incidencias de nuestro día a día. El encuentro con Cristo produce una alegría en el corazón que nada ni nadie puede arrebatarnos, por más pruebas y sufrimientos que se tengan que soportar.

Sigamos avanzando, pues, en este tiempo de Adviento con la certeza de la venida del Señor, de su presencia en nuestra vida, que nos ayuda a disfrutar de tantas cosas bellas y agradables, que nos da la fuerza para sobrellevar los padecimientos presentes, que nos ayuda a superar las pruebas, que también aparecen a lo largo del camino. Su presencia siempre llena nuestro corazón de amor, de alegría y de consuelo.